

Sag C-338/98

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Nederlandene

»Traktatbrud — artikel 17, stk. 2, litra a), og artikel 18, stk. 1, litra a), i sjette momsdirektiv — nationale bestemmelser, hvorefter arbejdsgiveren som indgående moms kan fratække en bestemt procentdel af en godtgørelse, der udbetales til en ansat for dennes erhvervsmæssige benyttelse af et privat køretøj«

Forslag til afgørelse fra generaladvokat C. Stix-Hackl fremsat den 31. maj 2001	I-8267
Domstolens dom (Femte Afdeling) af 8. november 2001	I-8280

Sammendrag af dom

Fiskale bestemmelser — harmonisering af lovgivningerne — omsætningsafgifter — det fælles merværdiafgiftssystem — fradrag af afgift betalt i tidligere omsætningsled — nationale bestemmelser, hvorefter arbejdsgiveren som indgående moms kan fratække en bestemt procentdel af en godtgørelse, der udbetales til en ansat for dennes erhvervsmæssige benyttelse af et privat køretøj — ulovlige

[Rådets direktiv 77/388, art. 17, stk. 2, litra a), og art. 18, stk. 1, litra a)]

En medlemsstat, der indrømmer arbejdsgivere, som er pligtige at svare merværdiafgift, et fradrag for en del af den godtgørelse, som udbetales til en ansat for dennes erhvervsmæssige benyttelse af et privat køretøj, tilsidesætter herved sine forpligtelser i henhold til artikel 17, stk. 2, litra a), og artikel 18, stk. 1, litra a), i sjette direktiv 77/388 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter.

Det fremgår af ordlyden af sjette direktivs artikel 17, stk. 2, litra a), at den fradragsret, der ved denne bestemmelse indrømmes den afgiftspligtige person, vedrører den merværdiafgift, der er erlagt for goder, der er leveret ham, og for tjenesteydelser, der er udført for ham af en anden afgiftspligtig person. Det forhold, at en ansat benytter sit eget køretøj som led i arbejdsgiverens virksomhed, kan imidlertid ikke medføre, at den ansatte gøres til en »afgiftspligtig person« i sjette direktivs forstand og således heller ikke i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i sjette direktivs artikel 17, stk. 2, litra a), og dette gælder, selv om omkostningerne til en sådan benyttelse godtgøres af arbejdsgiveren. Det forhold, at en ansat benytter sit eget køretøj som led i arbejdsgiverens virksomhed, kan heller

ikke udgøre en levering af et gode i sjette direktivs forstand til arbejdsgiveren. Dermed kan hverken det køretøj, der tilhører den ansatte, eller brændstoffet til dette køretøj betragtes som »leveret« til den afgiftspligtige arbejdsgiver i artikel 17, stk. 2, litra a)'s forstand, blot fordi afskrivningen af køretøjet og de udgifter til brændstof, som er forbundet med denne benyttelse, delvis godtgøres af arbejdsgiveren.

Eftersom der ikke foreligger nogen levering af goder eller tjenesteydelser mellem to afgiftspligtige personer, og der dermed ikke er mulighed for at overdrage en faktura eller et andet tilsvarende dokument mellem sådanne afgiftspligtige personer, kan det fradrag af merværdiafgift, som er tilladt i henhold til de pågældende nationale bestemmelser, kun foretages i strid med de krav, som er opstillet i sjette direktivs artikel 18, stk. 1, litra a), med henblik på udøvelsen af en fradragsret.

(jf. præmis 44, 46-48 og 75-77 samt domskonkl.)